

Arrest

nr. 140 042 van 2 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. SOUDANT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Chinese nationaliteit, behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en verklaarde afkomstig te zijn uit Ganzi, Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). In Tibet deed u aan landbouw en zorgde u voor de dieren. U ging niet naar school en kon het boeddhisme er niet vrij beleven. Zo werd uw woning regelmatig gecontroleerd door de Chinese autoriteiten. Toen u jong was verlieten uw twee broers Tibet en gingen zij naar India. In 2003 besloot u ook om Tibet te verlaten zodat u op audiëntie kon gaan bij de Dalai Lama, uw religie vrij zou kunnen beleven en om te studeren in India. Samen met enkele andere mensen, werd u in een motorvoertuig naar Dram vervoerd door een smokkelaar. U stak de grens met Nepal over via een rivier. Nadat u de grens met Nepal overstak werd u gedurende enkele dagen opgesloten in een huis. Vervolgens werd u overgebracht naar het

opvangcentrum in Nepal. Van Nepal ging u met een bus naar Delhi en Dharamsala. Nadat u op audiëntie ging bij de Dalai Lama reisde u verder naar het Sera Jey klooster in Bylakuppe waar u tot juli 2013. Hier las u vooral boeken en woonde u discussiegroepen bij. Wanneer u gedurende deze periode het klooster verliet om te winkelen, werd u geslagen en beroofd door Indiërs.

In 2008 werd uw zus in Tibet gearresteerd omwille van haar deelname aan een demonstratie. Ze werd gedurende een periode van tweeëneenhalf jaar opgesloten in de gevangenis.

U verliet het Sera Jey klooster in India op 6-7 juli 2013 omdat u moeilijkheden had met studeren en bepaalde geloftes verbrak. Uw smokkelaar bracht u naar een huisje vlakbij de luchthaven. Op 13 juli 2013 reisde u met een vliegtuig naar Dubai, Italië en vervolgens België. U kwam op 14 juli 2013 aan in België en vroeg de volgende dag asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: attesten van de opvangcentra in Nepal en India, een attest van het Sera Jey klooster, foto's, een betalingsbewijs, uw Green book en een informatienota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) getiteld: "Biedt India 'reële bescherming' aan Tibetanen? Welke 'reële bescherming' is vereist om van een 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5 § 4 van de vreemdelingenwet te kunnen spreken?" dd. maart 2014.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde document (Green book) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: K. K. D. (alias Ka Ri), geboren op 4 april 2004 en geboren te Ganzi, Tibet. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS p.3-7/24) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2003 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in een klooster in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2003 verbleef u in het Sera Jey klooster in Mysore. U verbleef hier tot juli 2013 en woonde gedurende deze periode steeds in het klooster. Op 6-7 juli 2013 verliet u het klooster en werd u door een smokkelaar naar een huisje vlakbij de luchthaven gebracht. U verbleef hier nog enkele dagen tot uw vertrek uit India op 13 juli 2013.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS p. 17-18/24 en vragenlijst DVZ punt 26).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u vooreerst dat u steeds problemen ondervond wanneer u het klooster verliet om inkopen te doen. U verliet het klooster één keer om de drie à vier maanden en werd telkens geslagen door Indiërs. U ondernam geen actie om dit te rapporteren aan het klooster en/of de Central Tibetan Administration (CTA) omdat uw belagers vertelden dat ze dan het klooster in brand zouden steken, zoals ze eerder eens probeerden te doen (zie gehoorverslag CGVS p.15-16/24). Gezien u desondanks de bedreigingen naliet om deze incidenten te melden en deze u er niet van beletten om gedurende tien jaar lang in het Sera Jey klooster in Mysore te verblijven, doet dit afbreuk op de zwaarwichtigheid van deze problemen. Voorts hield u verschillende vormen van (economische) discriminatie aan die uw leven in India bemoeilijkten. Zo verklaarde u dat u hogere bedragen moest betalen wanneer u een taxi nam (zie gehoorverslag CGVS p.16-18/24). Dergelijke (kleine) vormen van discriminatie zijn onvoldoende zwaarwichtig om te vallen onder de noemer vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming. Ten slotte hield u aan dat u over geen verblijfplaats en eten zou kunnen beschikken in India omdat u het klooster verliet (zie gehoorverslag CGVS p. 23/24). Toch beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat Tibetanen over heel wat rechten beschikken in India. Zo zijn er heel wat Tibetaanse settlements in India. Ook blijkt uit deze informatie dat Tibetanen die met een SEP-pelgrimage India binnenkwamen (zoals u deed) nadien doorgaans ook een Long Term Stay RC krijgen. Verder haalde u geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In tegenstelling tot uw verklaring dat u geen Aadhaar-card kon verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS p.18/24), blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, alsook een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. I

n casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS p. 18/24).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Ook dient er worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met de smokkelaar, uw IC en reisweg, tegenstrijdig en onduidelijk zijn. Zo stelde u vooreerst dat de smokkelaar uw IC regelde en aan u overhandigde tijdens de controles op de luchthaven (zie gehoorverslag CGVS p. 20-21/24). Toch verklaarde u eerder dat hij uw IC naar Krishnagar bracht. Bij confrontatie hiermee gaf u aan dat de smokkelaar vertelde dat u naar Krishnagar moest komen en hij u vandaar naar de luchthaven bracht. Wanneer u opnieuw werd geconfronteerd met een andere tegenstrijdigheid, namelijk dat u het klooster op 6-7 juli verliet en India pas verliet op 14 juli 2013, beweerde u dat de smokkelaar u naar een huis

vlakbij de luchthaven bracht (zie gehoorverslag CGVS p.18-19/24). Bijgevolg ondermijnen deze belangrijke tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door het BCHV opgestelde informatienota bestemd voor praktijkjuristen die Tibetaanse vluchtelingen uit India bijstaan, is evenmin van aard om de appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen. In voornoemde nota analyseert het BCHV, onder verwijzing naar de Procedurerichtlijn, de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en de aanbevelingen van UNHCR, wat dient begrepen te worden onder het begrip 'eerste land van asiel'. Vervolgens licht het BCHV de concrete toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet door het CGVS toe. Tot slot tracht het BCHV de feitelijke situatie van Tibetanen in India af te toetsen aan de publiek beschikbare informatie.

Met betrekking tot deze informatienota dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit schrijven niet kan worden gelijkgesteld met het in artikel 57/23bis van de vreemdelingenwet bedoelde advies van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde, aangezien het BCHV de Hoge Commissaris niet vertegenwoordigt en evenmin in diens naam kan spreken. Voorts dient vastgesteld te worden dat het BCHV in deze informatienota zelf benadrukt dat het geen definitief standpunt inneemt, maar met deze nota advocaten en andere begeleiders van Tibetaanse asielzoekers wenst te informeren over het bestaan van het nieuwe juridische concept 'eerste land van asiel' en de concrete toepassing ervan door de asielinstanties op de situatie van Tibetanen in India, en tegelijkertijd een aantal aanknopingspunten wil bieden om de problematiek juridisch te benaderen. Een dergelijke algemene nota, dat niet betrokken wordt op uw individuele asielaanvraag, toont geenszins aan dat het CGVS artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet in uw hoofdte verkeerd heeft toegepast.

Uit een analyse van de in deze nota aangehaalde landeninformatie aangaande de registratievoorwaarden van Tibetanen in India, de verlenging van hun verblijfsstatuut, de mogelijkheid van terugkeer naar India, de garanties tegen refoulement naar China, en de rechten verbonden aan hun status, blijkt bovendien dat het BCHV geenszins aantoonde dat de door het CGVS gehanteerde informatie niet juist, onvolledig of niet actueel zou zijn.

Betreffende de overige voorgelegde documenten zijnde attesten van de opvangcentra in Nepal en India, een attest van het Sera Jey klooster en foto's van Tibet, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een bewijs inzake uw verblijf (in Tibet en India), afkomst, identiteit en reisweg van Tibet naar India gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om prejudiciële vragen te stellen aan het Europese Hof van Justitie.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift drie rapporten over de situatie van Tibetaanse vluchtelingen in India.

Verweerder voegt bij een aanvullende nota d.d. 5 februari 2015 drie rapporten.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten met zijn originele IC, doch zou dit document na aankomst in Europa afgegeven hebben aan een 'smokkelaar'. Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal en meent dat er *"geen enkele garantie bestaat om toegelaten te worden tot het Indiase grondgebied"*.

In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen naar India gezien hij niet langer in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten

aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p. 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering na aankomst in Europa zijn IC te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker merkt dienaangaande op dat het verblijfsrecht van het RC maar een tijdelijk verblijfsrecht betreft, waarvan de verlenging niet is gegarandeerd en in bepaalde gevallen wordt geweigerd, bijvoorbeeld wanneer de termijn daartoe al is verstreken. Verzoeker stelt dat de regelgeving omtrent het RC niet vaststaat in wetgeving en daardoor louter afhankelijk is van de goodwill van de overheid. Verzoeker wijst erop dat hij op het gehoor had aangegeven dat zijn RC slechts verlengd kon worden op voorwaarde dat hij in het klooster verbleef. Doordat India de Tibetanen de vluchtelingenstatus niet kan aanbieden, krijgen Tibetanen in India geen permanente bescherming krijgen doch slechts een informeel en uiterst precair verblijfsstatuut. Verzoeker besluit met de stelling dat verweerder niet met zekerheid kan stellen dat verzoeker geen risico op refoulement loopt in geval van terugkeer naar India. Verzoeker verwijst daartoe naar een rapport van de Ngo Tibet Justice Center, dat luidens verzoeker "*deportaties van Tibetanen bevestigt*".

In zoverre verzoeker betoogt dat het verblijfsrecht slechts periodiek is, terwijl de verlenging van het RC niet gegarandeerd is en in sommige gevallen geweigerd wordt, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daarentegen blijkt dat de verlenging van de geldigheid een administratieve verplichting is waaraan geen voorwaarden gekoppeld zijn. Dezelfde informatie merkt nog op dat deze verlengingsprocedure "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. In weerwil van wat verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt, kan wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt "*routineus en gesmeerd*", terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. In weerwil van het betoog van verzoeker, verhindert zijn uittrede uit het klooster derhalve niet dat zijn RC wordt verlengd, gesteld dat hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt. Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt dat ook wie met een SEP kort verblijf (uitgereikt voor pelgrimage of studie) India binnenkwam, na de beëindiging van de studie of de pelgrimstocht zonder enig probleem een 'Long Term Stay RC' verkrijgt, waardoor "*Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*". Bovendien voorzien de Tibetaanse autoriteiten (CTA) in gratis bijstand voor Tibetanen die problemen zouden krijgen bij het verwerven of verlengen van hun RC. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast succesvolle onderhandelingen op een hoger niveau op (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om aan te tonen dat deze informatie op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van

een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbeperkte duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Wat betreft verzoekers stelling dat de bescherming van Tibetanen er niet doeltreffend is, doch slechts precair, stelt de Raad vast dat de stellingen die verzoeker daaromtrent in zijn verzoekschrift weergeeft geen weerslag vinden in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. In zijn verzoekschrift citeert verzoeker uit rapporten van de Ngo's 'Schweizerische Flüchtlingshilfe' en 'BCHV', waaruit moet blijken dat de bescherming die India *de facto* aan de Tibetanen biedt louter het "dolden" betreft van die gemeenschap op haar grondgebied, zonder dat er enige wettige garantie bestaat en dat er zelfs een grote kans bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen gelet op de betere betrekkingen die India sedert kort met de Chinese Volksrepubliek onderhoudt. In de betreffende rapporten wordt daartoe verwezen naar een fragment uit een Australisch arrest van 2009, doch dat arrest is gedateerd ten opzichte van de veel recentere informatie van de commissaris-generaal (juni 2014). Bovendien blijkt uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal dat de verblijfsrechtelijke positie van Tibetanen daarentegen mettertijd verbetert en meer verankerd wordt aangezien de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de 'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen.

Waar verzoeker tenslotte opmerkt dat er geen garantie bestaat tegen refoulement, blijkt anderzijds uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal dat er zich geen enkel concreet geval heeft voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoeker in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoeker wijst op een verslag van het 'Tibetan Justice Center' dat "deportaties van Tibetanen" zou hebben bevestigd, merkt de Raad op dat geen van de daarin vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde verwijdering waarbij een Tibetaan met geldig RC werd gedeporteerd naar China.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat India de Tibetanen zou vervolgen, noch dat deze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag van verzoeker om dienaangaande enkele prejudiciële vragen te richten aan het Europese Hof van Justitie merkt de Raad op dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.3.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten gezien hij i) geslagen en beroofd werd door Indiërs telkens als hij zich om de drie à vier maanden buiten de kloostermuren waagde, ii) er leed onder economische discriminatie van Indiërs en iii) er na zijn uittrede uit het klooster nergens terecht kon. Wat betreft de beweerde fysieke mishandelingen die verzoeker zou hebben ondergaan, stelde de bestreden beslissing vast dat verzoeker naliet om deze incidenten te melden en de beweerde mishandelingen verzoeker er evenmin van zouden hebben weerhouden om nog tien jaar lang in datzelfde klooster te blijven. Beide argumenten doen ernstig afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de beweerde mishandelingen, waardoor deze geen aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging, noch van een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker onderneemt geen poging om deze motieven, die deugdelijk zijn, te ontcrachten. Wat betreft de discriminatie die verzoeker zou hebben ondergaan, met name het feit dat een taxirit hem duurder werd aangerekend, is onvoldoende zwaarwichtig is om gelijk gesteld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met de criteria van de subsidiaire bescherming. In zoverre verzoeker nog opmerkt dat hij nergens terecht kan nu hij uit het klooster getreden is, stelt de Raad vast dat verzoeker via zijn RC toegang heeft tot de private Indiase job-markt (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28) en aldus door inschakeling in die job-markt in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien. Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure aflegde blijkt derhalve niet dat hij zijn eerste land van asiel, India, is ontvlucht omwille van redenen die verband houden met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat Tibetanen in India gediscrimineerd worden. Zo zouden Tibetanen een beperkte toegang hebben tot de arbeidsmarkt, het hoger onderwijs, onroerende eigendom, en daarnaast beperkt worden in hun vrijheid van vereniging en bijeenkomst. De Raad merkt vooreerst op dat deze grieven die verzoeker voor het eerst aanhaalt in zijn verzoekschrift geen steun vinden in de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd. Het louter verwijzen naar algemene informatie kan op zich geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in verzoekers hoofde aantonen, nu een dergelijke vrees of risico uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd niet blijkt. Wat betreft verzoekers stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daarentegen dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”* en dat Tibetanen er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijvoorbeeld bijkomende voorwaarden voor het verkrijgen van onroerend goed in volle eigendom) maakt geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. Verzoeker slaagt er aldus evenmin in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen in India dermate precair is dat zij oploopt tot ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

2.3.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER